

BIJ HET KAMPVUUR. (OMSLAG VAN EEN MENU).

ETIENNE DINET, DOOR PH. ZILCKEN.

Toen, ongeveer een jaar geleden, Dr. Herman ten Kate in dit tijdschrift sprak over exotisme in kunst, viel het mij op dat Dinét, — deze in vele opzichten merkwaardige, en geheel op zich zelf staande schilder — te onzent slechts weinig bekend is, hoewel hij in de fransche kunstwereld toch een der eerste plaatsen inneemt, naast kunstenaars als Besnard, Cottet, Simon en anderen, en zoowel op de „Salons” als op kleinere tentoonstellingen een sterk sprekend figuur is. Dinét werd mij eens voorgesteld bij de opening van een tentoonstelling van de Peintres Orientalistes Français, van welke vereeniging hij een der oprichters en voornaamste leden is.

Deze exposities hebben plaats in den winter, meestal in Februari, in het Grand Palais des Beaux-Arts der Champs-Élysées. Op den openingsdag, in de kille, grijze zalen, die slechts door de zonnige schilderijen aan de wanden worden opgevroolijkt, beweegt

zich het somber gekleede winter-publiek der Parijsche premières. Onder deze menschen is Dinét een opvallende figuur, hoe in-eenvoudig en hoogst bescheiden (ik zou haast zeggen „Oostersch-bescheiden”) zijn optreden ook zij. Maar, gekleed in een nauwsluitend zwarte jas met astrakhan-kraagje, die het wit van zijn puntbaard en zijn gelige huidskleur doet uitkomen onder den zwarten hoogen hoed, en met zijn git-zwarte oogen, ziet hij er volkomen uit als een Oosterling in europeesche kleederdracht. Kalm, minzaam en voornaam beweegt de Algerijnsche schilder zich te midden zijner meer of minder drukke collega's, meestal vergezeld van zijn roodgeburnoessten vriend Si-Sliman ben Ibrahim.

Een paar jaar geleden bracht ik Dinét een bezoek in zijn klein maar heel mooi gelegen appartement in de Rue de l'Abbaye, vlak naast St. Germain des Prés; de concierge zeide mij dat hij dien dag juist „ont-